

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudce JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **P. P.,** zastoupen Mgr. Dagmarou Rezkovou Dřímalovou, advokátkou se sídlem v Praze, Muchova 9/223, 160 00, proti žalovaným: **1) Magistrát hl. m. Prahy,** odbor dopravních přestupků, se sídlem v Praze, Mariánské náměstí 2, 110 01, **2) Ministerstvo dopravy,** se sídlem v Praze, nábř. Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2010, č. j. 4 A 3/2010 - 122,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaným **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

III. Odměna Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátky se sídlem v Praze, Muchova 9/223, 160 00, **se určuje** částkou **5760 Kč.** Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného 1 ze dne 20. 3. 2009, č. j. S-MHMP 26710/2009/Tou a proti sdělení žalovaného 2 ze dne 4. 11. 2009, č. j. 836/2009-160-SPR/4 pro nepřípustnost.

Rozhodnutím žalovaného 1) ze dne 20. 3. 2009, č. j. S-MHMP 26710/2009/Tou, byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu

na pozemních komunikacích, kterého se měl dopustit tím, že předjížděl na zákazu předjíždění, čímž měl porušit povinnosti uložené mu závazně v ustanovení § 4 písm. c) a ustanovení § 13 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Za uvedený přestupek stěžovateli byla v příkazním řízení uložena pokuta ve výši 8.000,- Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 10 měsíců. Stěžovatel se žalobou u městského soudu rovněž domáhal zrušení přípisu žalovaného 2) ze dne 4. 11. 2009, č. j. 836/2009-160-SPR/4.; tímto bylo stěžovateli sděleno, že žalovaný 2) obdržel stěžovatelovo podání a že ho postupuje k dalšímu opatření Policejními prezídiu ČR.

Městský soud usnesením ze dne 7. 12. 2010, č. j. 4 A 3/2010 - 122 žalobu odmítl, když dospěl k závěru, že přípis žalovaného 2 je pouhým sdělením úřadu, které je ze soudního přezkumu vyloučeno, a žaloba proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného 1 je nepřípustná, neboť stěžovatel nevyčerpal přípustné opravné prostředky v řízení. Usnesení městského soudu napadl stěžovatel kasační stížností.

V kasační stížnosti stěžovatel mimo jiné uvádí, že soud nesprávně posoudil podanou žalobu, jakožto žalobu nepřípustnou z důvodu, že se nejedná o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, když stěžovatel žalobou napadá sdělení žalovaného, a takový úkon je ze soudního přezkumu vyloučen. A zároveň posoudil žalobu jakožto nepřípustnou vzhledem k tomu, že stěžovatel napadá prvostupňové rozhodnutí správního orgánu a nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem. Má tedy za to, že městský soud byl oprávněn o podané žalobě rozhodovat.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje usnesení městského soudu v celém rozsahu zrušit a věc vrátit soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný 2) ve svém vyjádření ke kasační stížnosti se ztotožňuje se závěry městského soudu. Kasační stížnost je dle něj nedůvodná a měla by být Nejvyšším správním soudem zamítnuta.

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud v prvé řadě předesílá, že v případě, že je kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele z povahy věci v úvahu pouze kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti oprávněn zkoumat, zda rozhodnutí krajského soudu a důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není přímo přezkoumávat samotné žalobou napadené správní rozhodnutí, nýbrž prověřovat, zda soud při takovémto přezkumu

postupoval a uvažoval správně. Rozsah přezkumu rozhodnutí soudu je tak vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí. Jestliže krajský soud žalobu odmítl a věc samu neposuzoval, může Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda krajský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí žaloby, nemůže se však již zabývat námitkami týkajícími se merita, tedy toho, zda správní rozhodnutí je zákonné či nikoli (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 As 44/2008 - 80, dostupný na www.nssoud.cz).

Ze soudního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal žalobu proti sdělení žalovaného 2) ze dne 4. 11. 2009, č. j. 836/2009-160-SPR/46 a rozhodnutí žalovaného 1) ze dne 20. 3. 2009, č. j. S-MHMP 26710/2009/Tou.

Podle ustanovení § 5 s. ř. s. se lze ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen po vyčerpání řádných opravných prostředků, které v tomto případě zvláštní zákon upravuje. Podle ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s. je správní žaloba nepřípustná, pokud žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže je podle soudního řádu správního nepřípustný. Městský soud tedy v posuzovaném případě nemohl postupovat jinak, než jak učinil, tedy žalobu stěžovatele jako nepřípustnou odmítnout.

Stěžovatel rovněž žalobou napadl sdělení žalovaného 2) ze dne 4. 11. 2009, č. j. 836/2009-160-SPR/4, kterým žalovaný stěžovateli oznámil, že obdržel jeho podání, které mimo jiné obsahovalo i stížnost na chování příslušníků Policie ČR a že ho postupuje k dalšímu opatření Policejními prezídiu ČR.

Nejvyšší správní soud, co se týče samotné povahy individuálního správního aktu, konstatuje, že rozhodnutí obecně je takový úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti žalobce. Pojem „rozhodnutí“ ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. je tak třeba v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu chápat v „materiálním“ smyslu, jako individuální správní akt vydaný orgánem veřejné moci při výkonu veřejné správy z pozice jeho vrchnostenského postavení, a to bez ohledu na jeho označení, formu nebo procesní předpisy, jimiž se jeho vydání řídí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 147/2005 - 107, publikovaný pod č. 923/2006 Sb. NSS). Tyto materiální znaky však výše zmiňovaný přípis a priori nesplňuje.

Podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Výše uvedeným sdělením žalovaného o postupu věci dalšímu orgánu stěžovatel nepochybně nemohl být dotčen ve své právní sféře, neboť žalovaný 2 o žádných subjektivních právech stěžovatele nerozhodl. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že sdělení ze dne 4. 11. 2009 svou formou ani obsahem není rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s.

Podle ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími. Sdělení o tom, že se podání postupuje dalšímu orgánu proto nemůže být tudíž podrobeno soudnímu přezkumu. Městský soud proto nepochybil, pokud žalobu směřující proti sdělení žalovaného usnesením odmítl jako nepřípustnou.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky uplatněné stěžovatelem důvodnými, a proto dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovaným. Protože však žalovaným žádné náklady, které by překročily náklady běžné administrativní činnosti, nevznikly, ani ze spisu nevyplynuly, rozhodl tak, že žalovaným se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Stěžovateli byla pro toto řízení před soudem ustanovena advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (ustanovení § 35 odst. 8, ve spojení s ustanovení § 120 s. ř. s.). Soud určil odměnu advokátce částkou 2 x 2.100,- Kč za dva úkony právní služby – první porada s klientem včetně převzetí a přípravy a písemné podání soudu týkající se věci samé, a 2 x 300,- Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ustanovení § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem 4.800,- Kč. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená dle ustanovení § 37 odst. 1 a ustanovení § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., činí 960,- Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznávají náhrady nákladů v celkové výši 5.760,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3, ustanovení § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 17. června 2011

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu